

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5200

гр. София, 14.07.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в закрито заседание на 14.07.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова
ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска
Ванина Колева

като разгледа дело номер **1034** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 78, ал.7 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) вр. с чл.144 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по молба на председателя на Националното бюро за правна помощ (НБПП), с искане на основание чл. 189 НПК и чл. 81, вр. с чл.78, ал.7 ГПК, вр. с чл. 27а от Закона за правната помощ (ЗПП), на НБПП да бъдат присъдени разноски за адвокат по делото.

От фактическа страна се установява, че на ищеца е предоставена правна помощ, на основание чл. 25, ал. 1 от ЗПП, изразяваща се в процесуално представителство по делото, като съдът е назначил адв. Т. А. И. от САК за служебен процесуален представител на ищеца.

С решение № 533/02.02.2021 г., постановено по адм.д. № 1034/2020 г. по описа на АССГ, XXII касационен състав, е оставено в сила в решение № 7188/22.11.2019 г., постановено по адм. дело № 2561/19 г. на АССГ. С решение от 27.05.2021 г. на председателя на Националното бюро за правна помощ е определено да се изплати на адвокат Т. А. И. адвокатско възнаграждение в размер на 450 лв. за предоставената правна помощ.

При така установеното от фактическа страна, съдът счита, че искането на НБПП е допустимо, а разгледано по същество е неоснователно.

Националното бюро за правна помощ не е било страна в съдебното производство, като разпоредбите на чл. 77 и чл. 78, ал. 7 от ГПК не установяват срок за предявяване на искането на НБПП за присъждане на разноски. Такъв срок не е установен и с разпоредбите на чл. 38, ал. 3, т. 2 и чл. 39 от ЗПП, които уреждат реда и начина за определяне и заплащане на възнаграждение на адвоката, предоставил правна помощ (в този смисъл Определение № 2806 от 16.03.2015 г. на ВАС по адм. д. № 8389/2013 г., VI о., Определение № 6488 от 3.06.2015 г. на ВАС по адм. д. № 12484/2013 г., VI о.,

Определение № 11547 от 3.11.2015 г. на ВАС по адм. д. № 9080/2012 г., VI о. и Определение № 6488 от 3.06.2015 г. на ВАС по адм. д. №12484/2013 г., VI о). В разпоредбата на чл.78, ал.7 ГПК е предвидено, че ако претенцията на лицето, което е получило правна помощ, бъде уважена, изплатеното адвокатско възнаграждение се присъжда в полза на НБПП съразмерно с уважената част от иска, а в случаите на осъдително решение лицето, получило правна помощ, дължи разноски съразмерно с отхвърлената част от иска. В конкретния случай, правната помощ е предоставена за процесуално представителство по дело, образувано по иск с правно основание чл.1 от ЗОДОВ на лицето, на което е предоставена правната помощ, като искът е отхвърлен изцяло. Следователно в случая не е налице хипотеза по чл.78, ал.7 от ГПК, тъй като исковата претенция е отхвърлена изцяло и не е постановено осъдително решение спрямо лицето.

Административнопроцесуалният кодекс не съдържа разпоредба, която да урежда дължимостта на разноските за предоставена правна помощ. С оглед на това приложение следва да намерят разпоредбите на Гражданския процесуален кодекс. Съгласно чл. 94, ал. 1 ГПК правната помощ, състояща се в адвокатска защита, е безплатна, като само в случаите на лишаване от вече предоставена правна помощ при условията на чл. 97, ал. 1 ГПК, съдът осъжда получило правна помощ лице да внесе всички суми от плащането, на които е било освободено.

Не е налице и друго основание, въз основа на което на НБПП да бъде възстановена сумата, изплатена на адвоката за предоставената правна помощ. В чл. 27а ЗПП е предвидено, че лицата, на които е предоставена правна помощ, възстановяват на НБПП направените разноски само в определени със закон случаи. В разглеждания случай, който се отнася до иск по ЗОДОВ, не е предвидено изключение от правилото за финансиране на правната помощ от държавния бюджет в интерес на правосъдието, предвидено с чл. 4 от ЗПП, за да се гарантира равен достъп до правосъдие на лицата, които нямат средства за заплащане на адвокатско възнаграждение. Правната помощ е предоставена на основание чл. 25, ал. 1 от ЗПП по преценка на първоинстанционния съд, а не в хипотезата на чл. 23, ал. 1 поради задължително изисквана от закона адвокатска защита, резервен защитник или представителство. Съгласно чл. 94 ГПК, субсидиарно приложим на основание чл. 144 АПК, адвокатската защита с характер на правна помощ е безплатна. В същия смисъл са разпоредбите на чл. 2 и чл. 22 от ЗПП. Заплащане на определеното възнаграждение на назначения служебен адвокат е предвидено само в хипотезата на чл. 97, ал. 1 ГПК, когато съдът е лишил страната от правна помощ, тъй като условията за нейното предоставяне не са съществували изобщо или отчасти. Такава хипотеза в настоящото производство също не е осъществена.

Разпоредбите на НПК, и в частност на чл. 189 (която е посочена като правно основание в подадената молба от НБПП), не намират субсидиарно приложение в съдебните производства по АПК.

По изложените съображения подадената молба за присъждане на разноски в полза на НБПП в размер на изплатеното възнаграждение на адвоката, осъществил правна помощ за процесуално представителство на ищеца М. М. С. по настоящото дело, е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ искането на Националното бюро за правна помощ за присъждане на изплатеното адвокатско възнаграждение на адвоката, осъществил правна помощ за процесуално представителство на М. С. М. по адм. дело № 1034/2020 г. по описа на АССГ, XXII касационен състав.

Определението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: